

SYNODA 2022 (29.1.)

Impulzy k synodalitě – 3

O letošních Vánocích telefonuji tetě Lídě, abych ji poblahopřál k velkému dni a pobyl s ní chvíli alespoň přes mobil. „*Jaké výročí?*“ ptala se udiveně, a já jen: „*Před 51 lety.*“ Vydechla: „*Tak to seš asi jedinej, kterej si to pamatuješ.*“ Je to zvláštní: tehdy mi bylo 6 let a já o Koinótes neměl ani ponětí.

V knihovně máme knihu Z hlubin bezedných, příběh Ludmily Javorové vysvěcené 28.12.1970 na římskokatolického kněze. Nedávno vyšel rozhovor s ní od salesiána Zdeňka Jančaříka, Ty jsi kněz na věky. A na Českém rozhlase Vltava můžeme tuto vzácnou ženu církve slyšet na vlastní uši.

Svěcení nejen ženatých mužů, ale i žen na římskokatolického kněze.

„*Davídek věděl, že žena nemá v církvi to postavení, které by jí příslušelo. Byl si vědom toho, že to charisma žena má. Nové věci se zpravidla nepřijímají s otevřenou náručí, provokují nás ke změně a to je vždy spojeno s určitou námahou... Moje kněžství nebylo církvi uznáno a byl mi vysloven zákaz. Podřídila jsem se této právní stránce, ale jednou přijatý dar je nevratný. Přece co Bůh dal, nelze vrátet. Takže kněžkou zůstávám až do smrti, k tomu se vždy hlásit budu, ale vykonávat veřejně kněžskou službu nemohu... Zklamaná nejsem, poněvadž církev jsme my všichni, nejen hierarchie. Nesmíme si církev idealizovat, ale také bychom neměli ztratit duchovní touhu. Přiznávám, že v hierarchické struktuře církve mi chybí větší otevřenost k potřebám současnosti a tím i budoucnosti... Církev také neformuje člověka v jeho lidství, v zodpovědnosti za to, co člověku bylo darováno, aby o to pečoval. Neoslovuje současného člověka... Věřím, že budoucnost přinese kněžskou službu i pro ženy, vždyť křestní kněžství neseme jak muži, tak ženy. Vždyť žena je první, kdo uvádí dítě do tajemství ducha, má blíž k životu.*“ Jestli si někdo myslí, že se Lída na kněžství třepala, tak na rozdíl od chlapů trpících mitrózou či důstojností se připravovala na to, že skončí ve vězení a tam bude k službám jiným ženám. To se to chlapům trpělo v přítomnosti elity národa, mezi teology, při tajných mších s rohlíkem a namočenými rozinkami. Ani Felix, ani Lída si to nevymysleli. Úpěnlivě je o to prosila představená boromejek Vojtěcha Hasmandová na základě osobní zkušenosti kriminálu. Jsem přesvědčen, že ženě nesmí být odpíráno služebné kněžství, ne však kvůli kriminálu, ale z podstaty věci a ze srdce Krista!

Nedávno mi umřela maminka: „*Čím víc dávala, tím více se stávala... Celý život duchovně rostla – nezakrnila... Byla hluboce citově založená a mužů, kteří by to chápali, je velmi málo. Po padesátce žena buď získá, nebo ztratí. Vaše maminka zůstala ve středu a nepropadla se. Trpěla duchovní samotou. Cestu hledala až do konce, vyprávěla mi Lída o mamčině ženské duši.*“ „*Je potřeba pracovat na tom, aby žena dostala určité pevné místo v církvi, kde může rozvíjet své dary, neboť to jsou dary Boží a zůstávají ležet ladem.*“

Zde je výpověď moudré ženy, jejíž slova padají do půdy církve těhotné změnou, jakkoliv se jí mnozí brání: [ČRo-Vltava: „Ona je kněz“](#). JV obrázek: „*V bratrské lásce se navzájem mějte srdečně rádi, v uctivosti předcházejte jeden druhého.*“ (Řím 12,10)

